

har brændt mit Hus og har miskendt min Gerning,
 dog sværger jeg, at ikke en af dem
 har syndet mod mig som du nu, Aurora,
 der kalder Lady Waldemar min Hustru!“

Han leverer hende nu et Brev fra Lady Waldemar, hvori denne søger at rense sig fra Beskyldningerne med Hensyn til Marian, og hvøraf det for øvrigt fremgaar, at hendes Planer med Romney er mislykkede, hvor megen Snildhed og hensynsløs Dristighed hun end har udfoldet.

„Altsaa fri“, stammer Aurora, gennemrystet.

„Nej, kære, jeg er bunden,“ var hans Svar,
 „til Marian bunden ved min Pligt, mit Løfte.
 For Gud har jeg en Hustru og et Barn;
 saa sandt jeg er en Mand, som frygter Gud,
 jeg kommer for at anerkende dem
 som Hustru og som Barn.“

Forgæves prøved

jeg paa at tale, kunde neppe aande;
 her trængtes heller ej til mine Ord,
 en anden talte: „Romney!“ lød det nu,
 „Min Ven, min gode Engel, Romney Leigh.

Da saa jeg først, at Marian Erle var skøn,
 ret som et Helgenbilled, hvid og stille
 hun stod der, løftet i Henrykkelse,
 som hæved’ Maanelysets Straaler hende
 fra Gulvet, saa hun svæved’ let derover.
 „O, lad mig høre disse Ord igen!
 De siger, De vil tage denne Marian,
 som onde Mennesker har hende gjort,
 til Deres Ægtehustru, var det saadan?“

„Jeg tager hende, som Gud skabte hende,
 som ikke Verdens Ondskab har haft Magt
 til at forandre hende, til min Hustru.“

„De tager dette Marians Barn, der er
 i Mænds og Kvinders Øjne hendes Skam,
 til Deres Barn og føler ikke Skammen?“